

Blomstrende uorden

“De rent semantiske øvelser, den distancerede manipulation, magtmenneskets store fortælling bærer sit navn: Løgnens”.

Fortællingernes tidsalder vil blomstre på dens grav, hvis den ikke tager det hele med sig.

Det er de semantiske konstruktioner, der er inkommensurable, ikke virkeligheden, den reelle realitet, dvs. verden i sig selv, for verden hænger godt nok sammen hinsides socialdarwinismens og andre ideologiske forestillinger om godt og ondt.

Den sociale identitet

Når jeg betragtes af en fugl, reflekteres jeg i en opmærksomhed, der ikke som samfundet er indfældet i en malstrøm af fortællinger om sig selv og alt andet. I stedet for min sociale identitet, der lever ved det at være reflekteret i medmenneskets opmærksomhed, som en social refleksionsværdi, kommer jeg i dyrets opmærksomhed tættere på det, der ikke afhænger af menneskets semantiske øvelser, dvs. lettere fri af mangfoldigheden af fortællinger med deres konstruerede realitet. Fuglen, som ser mig, har ingen fortælling, og den ser mig endda! Man fornemmer at være til for et levende væsen, uden fortælling, uden den sociale konstruktivisme.

Virkeligheden findes. Den er sand. Den er realiteten. Den omfatter alt.

Menneskets fortællinger om alt og det modsatte udfolder sig inden for virkeligheden, men de står ikke med deres konstruktioner som den sandfærdige gengivelse af “verdens sande tilstand”. De er alt for tvivlsomme, mangfoldige, prætentiose og uforenelige til at leve op til sit eget bud. De befolker bare verden med intentionerne om at tage patent på den. Det er med til at gøre den endog meget utilregnelig.

De menneskelige fortællinger opstår via semantisk genese. Det virtuelle aspekt er med sine uforenelige semantiske værdier fortællingen iboende. [Det er ikke nemt at gøre sig fri](#) af det! Selve fortællingen om at gøre sig fri af sin sociale identitet udfolder sig som en social identitet med alle sine virtuelle aspekter.

Det sociales proceskarakter

Det kan og bliver diskuteret videnskabeligt, om det er verden, der forandrer sig, eller om det er tiden, der går.

I Holger Bech Nielsens bog, "[Teorien om alt og ingenting](#)", bliver man ført ind i nærheden af den moderne fysik, hvor tid og rum er relative størrelser, og hvor hverdagens tingslogik bryder sammen. For højenergifysikeren, der som en dårlig far har lagt navn til en af de mere udbredte teorier om det hele, superstrengteorien, er der forskel på sandt og falskt. Hans teori kan ikke bevises¹, og han tror ikke selv på den. Han tror ikke på sin egen teori! Han taler om beviser, om teorier der kan bevises, og alligevel er han åben for den mulighed, at der ikke er en forklaring på det hele, som er mindre kompliceret end det, den skal forklare, det hele. Det komplicerer opgaven ud i det absurde.

Vi har historie. Vi tager udgangspunkt i historien, når vi forsøger at komme på højde med os selv som individ og samfund. Hvis fortiden kun findes som nutidens, så forandrer den sig med nutiden og hvis der ikke er noget, som definitivt hæver sig over forandringen, forandres fortiden definitivt med nutiden. Det er ikke ensbetydende med, at der ikke findes irreversible hændelser eller at alt er ligegyldigt. Men det betyder, at det sociale som alt forandres, har proceskarakter og at det ikke fundamentalt set lader sig forklare ud fra det identiske.

Kontrol

De kognitive processer centrerer sig om at komme på højde med "sig selv". Når de som historien centrerer sig om begivenheder med afgørende betydning for identiteten og kontrollen med den, er de udfordret af to ekstreme tilbøjeligheder. Skræmte af sin egen labilitet og skabende kraft har de tilbøjelighed til at flygte ind i den form for identitet, som substansbegrebet og forestillingen om det bærende identiske har haft i den vestlige verdens ontologi siden oldtiden. På den anden side er de fristet af forandringens løfte om evig udfrielse af historiens bindende karakter.

¹ Den er heller ikke tilbagevist.

Vinderen af historien, den udvalgte, den sidste, socialdarwinisternes og markedsfundamentalisternes ultimative udviklingskriterie, forfængelighedens essens, magtmenneskets sociale identitet er sit eget paradoks. Det viser sig performativt, ontologisk, i det at dets fremmeste repræsentanter, fx administratoren af verdens højeste magtembede, afslører sig som sit eget største problem.

Hans administration af magten vil performativt afsløre [dens væsen](#).

Han fik sin magt via billedet på identitet og orden.

Hans regime er kaos, antagonisme, konflikt, sit eget største paradoks og simpel løgnagtighed.

[Fortællingen om globaliseringens velsignelser](#) er på vej over i fortællingernes tidsalder. Især den såkaldt frie verden har holdt fast i fortællingen, som om den var en slags naturlov, evolutionens forlængelse. Det er her, at det kommer til at gøre særligt ondt.

Verden hænger dog fortsat sammen, hinsides den sidste store fortællings iboende distinktion mellem godt og ondt.

Fortællingerne vil blomstre med deres virtuelle værdier, distinktioner mellem godt og ondt, os og dem, ret og uret, fortid og fremtid, magt og afmagt, smukt og grimt, sandt og falskt.